

Plângerile lui Ieremia (5)

Capitolul 5

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2019, Actualizat: 08.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Plângerile 5

Ajungem la ultima cântare; este de fapt o anexă. Aceasta o arată clar adnotarea: cântarea a cincea constă din versete de două rânduri, al căror număr corespunde numărului de litere al alfabetului. Aceasta înseamnă: și aici găsim 22 de versete ca și cele 22 de litere ale alfabetului ebraic, însă de data aceasta versetele nu încep cu litere diferite în ordinea alfabetică. Prin aceasta Duhul Sfânt arată clar, că această ultimă cântare este de sine stătătoare, ca o anexă. Însă în același timp face parte din celelalte; ea închide cercul, în care noi suntem aici de fapt înapoi în primul capitol. Dar care este diferența? În capitolul 1 avem starea după distrugerea Ierusalimului, în timp ce în capitolul 2 avem descrierea distrugerii însăși. La fel a fost și în capitolul 4, distrugerea, asediarea, descrierea distrugerii însăși și apoi în capitolul 5 avem încă o dată starea nenorocită după distrugere. Parțial probabil destul de târziu, câteva decenii după distrugere, căci în versetul 3 citim: Suntem orfani și fără tată. Tații au fost omorâți în timpul distrugerii sau au fost duși în captivitate, și copiii de atunci au devenit între timp oameni mari. Așa se poate citi. În orice caz se descrie starea nenorocită din țară, în care au rămas puțini tineri – ei trebuiau să reziste acolo în împrejurările cele mai îngrozitoare. Capitolul începe cu o rugăciune scurtă, versetul 1; apoi o plângere mai lungă până la versetul 18 inclusiv și se încheie cu o rugăciune. Aceasta este util, că această carte se sfârșește cu un ultim cuvânt adresat lui Dumnezeu Însuși.

Versetul 1

Plângerile 5.1: Adu-Ți aminte, Doamne, ce a venit peste noi! Privește și vezi batjocorirea noastră!

Și versetele de la 2 la 18 ar putea fi privite ca rugăciune, însă aici niciodată Dumnezeu nu mai este apelat. Dar într-un anumit sens ar putea fi o enumerare a împrejurărilor nenorocite și în acest caz întreg capitolul ar fi de fapt o rugăciune de încheiere mare.

Versetul 2

Plângerile 5.2: Moștenirea noastră s-a întors la străini, casele noastre la cei din alte țări.

Națiuni străine au cucerit țara.

Versetul 3

Plângerile 5.3: Suntem orfani și fără tată; mamele noastre sunt ca niște văduve.

Nu văduve cu adevărat, căci tații erau duși în captivitate.

Versetul 4

Plângerile 5.4: Apa noastră trebuie s-o bem pe bani. Lemnul nostru ne revine cu un preț.

Ceea ce odinioară puteau să procure gratis precum și lemnul, trebuia acum plătit scump: lemnul nostru ne revine cu un preț. O putere de ocupație, o armată de ocupație stăpâna peste ei.

Versetul 5

Plângerile 5.5: Următorii noștri sunt la gâtul nostru. Suntem obosiți și n-avem odihnă.

Următorii noștri sunt la gâtul nostru. Ei ne pândesc permanent, se spune, ei sunt permanent o amenințare pentru noi. Noi obosim, nu ne dau deloc pace. Ei încă privesc pe orizontală după ajutor. Aceasta pare să fie înfipt adânc în noi. Foarte greu putem învăța.

Versetul 6

Plângerile 5.6: Am dat mâna Egiptului și Asiriei, ca să ne săturăm cu pâine.

La stânga și la dreapta, spre sud-vest, în direcția Egipt, spre nord-est, direcția Asur, Asiria, ne întindem mâna {aceasta înseamnă, ne supunem sau ne întindem mâna după ajutor}. De fapt Asur era deja demult cucerit. Dar în Ezra 6, în mod ciudat, împăratul Persiei este încă numit împăratul lui Asur, Asiriei. Asiria era un imperiu foarte puternic, foarte impresionant, și această Asirie a devenit o parte a Imperiului Persan, și de asemenea a Imperiului Babilonian. Drept urmare împărății Babiloniei și mai târziu ai Persiei erau în adevăratul sens al cuvântului și împărății lui Asur, ai Asiriei. Deci ei își întindeau mâna spre Egipt, spre Asiria, ca să fie săturați cu pâine. După aceea în versetul 7 este o afirmație importantă legată cu versetul 16.

Versetul 7

Plângerile 5.7: Părinții noștri au păcătuț, nu mai sunt, și noi am purtat nelegiurile lor.

Plângerile 5.16: Cununa capului nostru a căzut. Vai de noi, pentru că am păcătuț!

Le tratez pe ambele. Versetul 7: Părinții noștri au păcătuț, nu mai sunt, și noi am purtat nelegiurile lor. Dacă nu am avea versetul 16, atunci aici ar fi un adevăr în sine însuși, dar unul incomplet. Adevărul este, că toată această nenorocire sunt urmarea păcatelor părinților.

Aceasta este și pentru noi așa. Starea, în care se află creștinătatea astăzi, nu am pricinuit-o noi direct; aceasta au făcut-o părinții noștri, străbunii noștri. Aceasta a început deja la sfârșitul primului secol. Și cu toate acestea ea a continuat pe parcursul secolelor. Istoria creștinătății a trăit și punctele ei culminante, dar după aceea s-a mers iarăși în jos. Părinții noștri au făcut aceasta. Așa cum este starea astăzi, noi purtăm nelegiurile – așa cum se spune aici. Este un adevăr, dar, prieteni dragi, un adevăr pe jumătate. Ar fi prea ieftin și prea unilateral, să spui: aceasta au făcut-o ei. De aceea citesc imediat versetul 16: Cununa capului nostru, onoarea noastră, mândria noastră, a căzut. – Tot ce dă demnitate unui popor. Vai de noi, pentru că am păcătuț! Dacă am avea numai versetul 16, aceasta ar fi o mărturisire frumoasă – dar de asemenea un adevăr pe jumătate. Nenorocirea în care trăiau acești oameni

nu au pricinuit-o ei înșiși. Desigur, nu, dacă este o generație crescută, care au făcut aceasta numai pe când erau copii. Aceasta au făcut-o tații. S-ar putea atunci spune: noi am păcătuit, dar mai întâi, spus foarte deschis, toate acestea erau provocate prin păcatele taților. Și cu toate acestea și aici este adevărat. Dacă ne gândim la starea creștinătății astăzi, atunci spunem nu numai: aceasta a început deja cu 1900 de ani în urmă; atunci spunem: și noi am păcătuit. Și aceasta nu numai ca afirmație evlavioasă, căci toate comunitățile de credință, care sunt reprezentate astăzi aici, ar trebui să mărturisească aceasta. Noi trebuie să spunem în numele comunității noastre de credință, căreia îi aparținem; noi, noi ne-am dat contribuția noastră la starea generală în care se află creștinătatea! Noi nu suntem mai buni! Noi nu am contribuit cu lucruri mai înalte și mai bune, noi nu suntem mai spirituali, noi nu suntem mai devotați, noi nu suntem mai credincioși decât ceilalți. Și astfel aceste două versete se potrivesc foarte bine împreună. Ele constituie cele două laturi ale unui întreg. Împreună ne dau adevărul deplin asupra cauzelor stării noastre.

Versetul 8

Plângerile 5.8: Robii stăpânesc peste noi; nu este cine să ne scape din mâna lor.

Da, împăratul Babiloniei era departe în țara sa. Erau administratorii lui, care erau în țară – robii acestui împărat -, care domneau peste ei. Nu este nimeni care să ne smulgă din mâna lor. Uneori robii sunt mult mai răi decât șeful suprem, decât împăratul însuși.

Versetul 9

Plângerile 5.9: Ne câștigăm pâinea cu *riscul* vieții noastre, din cauza sabiei pustiului.

Ce să se ia? Aproape că nu mai ai curajul să ieși din casă din cauza sabiei pustiului. În pustie locuiesc locuitorii pustiei, beduinii. Sabia lor este puternică, și mica grămăjoară, rămasă în țară, este slabă. Uneori ei nu au curajul să părăsească casa din cauza sabiei beduinilor.

Versetul 11

Plângerile 5.11: Au înjosit femeile în Sion, fecioarele în cetățile lui Iuda.

Nu știu de ce traducerea Elberfelder traduce acum folosind timpul trecut. Ca și cum ar vrea să se spună, că aceasta s-ar putea referi numai la asediere; dar nu este așa. Și după asediere, știm, forțele de ocupație au făcut deseori astfel de lucruri, până în secolul nostru. S-ar putea traduce și așa: ei au violat femeile, femeile din Sion, fecioarele din cetățile lui Iuda.

Versetul 12

Plângerile 5.12: Căpeteniile au fost spânzurate de mâna lor. Fețele bătrânilor n-au fost onorate,

Nu se interesează dacă aceștia sunt cei cu vază din popor; erau numai câțiva rămași în urmă;

cei mai mulți erau în Babilon; dar nu se purta grijă dacă mai erau dintre cei cu vază – așa cum era Ghedalia. Nici bătrânii nu erau respectați.

Vers. 13-15

Plângerile 5.13-15: tinerii au purtat piatra de moară și băieții s-au poticnit sub lemne. Bătrânii au încetat să mai fie la poartă, tinerii la cântarea lor. A încetat bucuria inimii noastre; jocul nostru s-a prefăcut în jale.

Întreaga viață socială a fost distrusă. Bătrânii nu mai vin laolaltă în porțile cetății, ca să discute unul cu altul despre starea de lucruri. Totul a fost distrus. Nici veselie, așa cum era în muzică, nu mai era; tinerii au rămas departe de instrumentele cu coarde ale lor. Bucuria inimilor noastre a încetat, jocul nostru s-a transformat în jale.

Vers. 16-18

Plângerile 5.16-18: Cununa capului nostru a căzut. Vai de noi, pentru că am păcătuit! De aceea ne este descurajată inima, de aceea ni s-au întunecat ochii, pentru muntele Sionului care este pustiit; vulpile se plimbă pe el.

De aceea – însă „de aceea” nu se referă la versetul 16 -, iarăși stau două puncte la sfârșitul versetului 17. Acest „de aceea” anticipează. De aceea ne este descurajată inima, din pricina acestor lucruri ochii noștri s-au întunecat. Și după aceea urmează: din pricina muntelui Sionului, care este pustiit. Ce priveliște îngrozitoare trebuie să fi fost aceasta, dacă ca iudeu ți-ai iubit țara, cetatea! Gândesc că pentru germani era îngrozitor să vadă Berlinul la sfârșitul războiului sau să vadă Dresden. Dar acestea nu erau încă cetățile lui Dumnezeu, minunata Sfântă a Sfințelor de aur a lui Dumnezeu nu stătea în ele. Pentru iudei era mult mai rău, să vadă cetatea total distrusă, să vadă Sfânta Sfințelor în dărâmături. Pentru ei era mult mai rău să vadă cum s-a sfârșit cu serviciul divin; preoții și profeții, nu mai era niciunul; palatul împărătesc distrus; nici un împărat, totul, totul terminat. După starea de lucruri nu se putea imagina o perioadă mai îngrozitoare în istoria lui Israel în Vechiul Testament. Din pricina muntelui Sionului, care era pustiit; vulpile se plimbau pe el. Specific pentru ce se întâmplă când un loc a devenit total pustiu. Nici un om nu mai vine acolo. Vulpile au curajul să vină acolo.

Versetul 19

Plângerile 5.19: Doamne, Tu împărățești pentru totdeauna, tronul Tău este din generație în generație.

Și apoi, realmente, la sfârșit o rugăciune de încheiere. Probabil suntem dezamăgiți cumva de o astfel de rugăciune, dar am spus la începutul acestei cărți: Dumnezeu nu ajunge să ia cuvântul în această carte. Numai o singură dată, în capitolul 3, El este citat, nu, da, capitolul 3 versetul 57, El vorbește acolo: Nu te teme! Aceasta ar fi probabil singura excepție, însă ea este în gura profetului, că el simte în sufletul lui răspunsul Domnului. Dar cartea se termină cu

o rugăciune. Nu foarte deznădăjduit – este o rugăciune a speranței. Și ceea ce mă impresionează mult deseori: este încă rugăciunea fiecărui iudeu ortodox [= drept credincios]. Ei încă se plâng, ei au reconstruit cetatea Ierusalim. Dar iudeul credincios, care ține cu tărie la Scriptură, se plânge mereu. De aceea acolo este și un zid al plângerii, deoarece Templul nu este încă construit.

Noi știm, și ei de asemenea știu: în Zaharia 6 și în Ezechiel 40: El va veni, El va face, El va reconstrui Templul Său. Și între timp ei pot numai să strige către Dumnezeu. Chiar dacă se știe că Dumnezeu va face, cu toate acestea strigi către El, te rogi. Doamne, Tu împărățești pentru totdeauna, tronul Tău este din generație în generație. De ce acest cuvânt? Este un cuvânt al mângâierii, un cuvânt al încrederii. El vede Ierusalimul, locuința lui Dumnezeu a fost distrusă. Dumnezeu nu mai locuiește acolo.

Dar, vorbind omenește, a fost desființat Dumnezeu? Dacă locuința Lui a fost distrusă, nu mai poate atunci să existe Dumnezeu? Aceasta ar fi o gândire păgână. Ei gândesc așa de naiv despre dumnezei. Și după aceea ochii poporului credincios se îndreaptă de la această grămadă de dărâmături în sus spre cer. Și Duhul Sfânt vorbește în această rămășiță credincioasă: locuința Ta aici pe pământ este distrusă, Doamne. Dar Tu împărățești acolo sus în veșnicie din generație în generație. Tronul Tău în cer nu este distrus. Tronul Său în cer nu poate niciodată, absolut niciodată fi transformat într-o grămadă de dărâmături. Credința știe aceasta. Și orice s-ar petrece în creștinătate, niciodată nu poate atinge tronul lui Dumnezeu și să-l facă să se clatine, imposibil! Credința știe: tronul lui Dumnezeu, unde Îl știm pe Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu, tronul acesta nu se va putea clătina în veac.

Versetul 20

Plângerile 5.20: De ce ne uiți pentru totdeauna și ne părăsești atât de mult timp?

Să facă Dumnezeu așa ceva?

Versetul 21

Plângerile 5.21: Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce; înnoiește-ne zilele ca mai înainte!

În sens dublu, așa cum spune Deuteronomul 30. Adun-ne și fizic, în sensul adevărat al cuvântului, trupește înapoi în țara noastră; construiește Templul Tău! Știm, că Domnul Isus o va face. El va reclădi cetatea; El va restabili poporul Său în țara lor. Dar în al doilea rând: Adun-ne înapoi! – se spune în mod deosebit: schimbă-ne inimile! Dă-ne această inimă nouă din Ezechiel 36, unde Dumnezeu spune, că El voia să stropească apă curată peste ei! Așa va face El la începutul Împărăției. „Și ne vom întoarce; înnoiește-ne zilele ca mai înainte!” O rugăciune impresionantă. Dacă știm că Dumnezeu Însuși la crucea de pe Golgota Și-a creat o bază minunată prin Domnul Isus, prin lucrarea Sa, ca să realizeze aceasta conform planurilor Sale. El va da odată un răspuns minunat la această rugăciune prin venirea Domnului Isus.

Versetul 22

Plângerile 5.22: Sau ne-ai respins cu totul? Te-ai mâniat pe noi foarte mult?

Aceasta este ca în versetul 20. În sinagogă – mi s-a spus -, în ziua a 9-a a lunii a 5-a, aceasta este ziua de doliu după distrugerea celor două Temple, se citește întotdeauna această carte. Însă atunci se obișnuiește ca după versetul 22 să se mai citească încă o dată versetul 21. Nu știu, dacă eu ar trebui să fac aceasta. Duhul Sfânt a călăuzit așa fel, ca această carte să se termine cu versetul 22. Probabil că noi am fi dorit mai bine să avem versetul 21 la sfârșit. Probabil ar trebui să lăsăm versetul 22 la sfârșit, ca să ne spunem nouă înșine: speranța noastră are o bază bună, însă noi înșine rămânem oameni slabi. Mici, neînsemnați, care foarte ușor se pot îndoii și foarte ușor ne putem exprima în felul următor: Sau ne-ai respins cu totul? Te-ai mâniat pe noi foarte mult? Adevărată deznădejde nu este: este și rămâne speranță. Căci în acest verset sună și următoarea certitudine: Doamne, nu ar fi posibil, ca tu să ne respingi definitiv! Și în acest ultim verset sună speranța. Aș spune chiar: ea se aude ca o speranță deznădăjduită – dar aceasta este o contradicție. Uneori sufletele noastre trăiesc în felul acesta. Doamne, cât timp încă, a spus Moise în Psalmul 90, și multe suflete au zis la fel pe parcursul secolelor. Și de asemenea și noi spunem, dacă ne gândim la venirea Domnului, la mântuirea noastră, noi, noi care ne scurgem într-acolo prin necazurile noastre. Și noi spunem: Doamne, cât timp încă? Vino cât mai repede, Doamne Isuse!

Tradus de la: [Die Klagelieder Jeremias \(5\)](#)

După o prelegere din anul 1991.

Traducere: Ion Simionescu